לאו דנבילה איכא ביניהו · ה"נ הוי מלי למימר מריפה דכתיב (שמות כב) ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו וליכא למימר לכולי עלמא לא לקי דהכהן דהוי ליה לאו שבכללות דלית עדיף כבשר קדשים שיצאו חוץ למחילה ולהוליא העובר אח יהו קדש שחיטה בפרק בהמה המקשה (חולין דף מח.) דהא לטריפה דכתיב בהדיא לא הוי לאו שבכללות כדמשמע בר"פ כל שעה (פסחים דף כד·) גבי טחר ונבי לא ומבטל *זע"ש ולענין קדשים ושובר הוא דהוי לאו שבכללות והא דאמר בפרק אלו הן הלוקין (מכות דף יח.*) גבי זר שאכל אח השלה חוץ לחומה לפני זריקה ופריך וליקי נמי משום ובשר בשדה טרפה לא תאכלו הכא לאו מלקות ממש קאמר אלא איסורא בעלמא כדמשכח סוגיא דהכהן דאיסורא קאמר וכ"ל לתרץ דלהכי לא קאמר טריפה דאפילו רבי יוסי הגלילי לא חשיב ניתוק כיון דלא ניתק כל מה שבלעו דבלעו [כולל] נמי קדשים שיצאו חוץ למחילתן ואהכי לא קאי לכלב תשליכון ואע"פ כן מצאתי בספר אחד לאו דנבילה וטריפה איכא ביניהו אבל תימה לי אמאי לא קאמר לקמן שכחה ופאה איכא ביניהו ופליאה גדולה מאד דשבק לקמן שכחה ופאה דאיכא ביניהו ולקמן בגילה וכ"ל דמעיקרא בני ליתר דנבילה איכא ביניהו וכיון דאשכחן מילתא אחריתי דאיכא ביניהו איכא למימר דלתרוייהו מכפרת על לקמן שכחה ופאה לרבי יוסי הגלילי דלא הזכיר ניתוק בדבריו מכפר אע"ג דלאו ניתוק גמור הוא ושמעיה ר' עקיבא דסבירא ליה כל לאו שכתב עשה אחריו אע"ג דלאו ניתוק הוא לתקן אחריו הלאו לאחר שעבר עליו עולה מכפרת עליו ותנא לקמן שכחה ופאה והוא הדין לגבילה וקאמר ליה רבי עקיבא בלקמן שכחה ופאה מודינא לך דלדידי סבירא לי דהוי ניתוק גמור לתקן הלאו אחר שעבר עליו דסבירא לי כרבי ישמעאל דאמר פרק הגוזל קמא (ב"ק דף לד.) מצות פאה להפרים מן הקמה לא הפרים מן הקמה כו' עד רבי ישמעאל אומר אם מפרים מן העיסה ומפרש התם דאפילו אע"ל דשיטי קונה הכא חייב משום דכתיב תעזוב ותירא אלמא אפילו אחר שעבר הלאו לגמרי אמר קרא תעזוב ותפסר אם כן הוה ליה ניתוק גמור אבל גבילה לא אבל בתר הכי דקאמר דלכולי עלמא בעי ניתוק גמור אז צריך לומר דלקמן שכחה ופאה איכא ביניהו שאל"כ מאי ביניהו ת"ל דמעיקרא ס"ד דלכולי עלמא תעזוב להכא משמע וניתוק גמור הוא מיהו רבי עקיבא שמעיה לה"ק דאפילו אי לא הוי ניתוק מכפר מדלא הזכיר בהדיא ניתוק לעשה אם כן הוא הדין גבילה: יכול "וכפר על הקדש מטומאת בני ישראל" והיא במתן (ג) היא דבתר מתן דמיס כתובה ושוב אתין ומנין

בלאו דנבילה קמיפלגי. דאין זה לאו גמור כלאו דהכהן לפי שכתוב בו לגר אשר בשעריך תתננה וגו' ואי"ת אמאי לא הוי מעליא וכי משום דאיכא עשה מיגרע גרע דהכי מסיק בפרק בתרא דמכות (דף טו.) דלא דמי ללאו שבעשה לעשה דלגבוקי לאיתן הוא לאחת ל"ל לתרץ [לר"י] הוא דקאמר הכהן הכי אבל מ"מ יכול לבטוח דגרע טפי בהכי מע"ג דלא גרע כמו לאו שבעשה גמור כמו שפירשתי בחולין בפרק אלו הן כמו וכמ"ק דתמוהה:

בלאו דנבילה קמיפלגי · וכתוספות כולה מודו דמעיקרא מעשה כדפי' בקונטרס וקשה לרבי דאמרינן בהגוזל קמא (דף לד.) ובפרק בתרא דמכות (דף טז:) מצות פאה להפרים מן הקמה לא הפרים מן הקמה יפרים מן העומרים כו' ואמאי כיון דמעיקרא מעשה ואינו מבטלו לעשה לא עבר ולקמן ואין נראה לומר דמדרבנן מייב הא בפרק בתרא דמכות (שם) מוכח מינה דלאו דלקמן שכחה ופאה ניתק לעשה וגם אין לומר דפליג אהכי תנאי דהכא מדפרין (שם) מכן כריתה דמצות א) ל"ל כסוגיא: ב) ל"ל שלהם:

לאו דנבילה איכא ביניהו · ה"נ הוי מלי למימר מריפה דכתיב (שמות כב) ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו וליכא למימר לכולי עלמא לא לקי דהכהן דהוי ליה לאו שבכללות דלית עדיף כבשר קדשים שיצאו חוץ למחילה ולהוליא העובר אח יהו קדש שחיטה בפרק בהמה המקשה (חולין דף מח.) דהא לטריפה דכתיב בהדיא לא הוי לאו שבכללות כדמשמע בר"פ כל שעה (פסחים דף כד·) גבי טחר ונבי לא ומבטל *זע"ש ולענין קדשים ושובר הוא דהוי לאו שבכללות והא דאמר בפרק אלו הן הלוקין (מכות דף יח.*) גבי זר שאכל אח השלה חוץ לחומה לפני זריקה ופריך וליקי נמי משום ובשר בשדה טרפה לא תאכלו הכא לאו מלקות ממש קאמר אלא איסורא בעלמא כדמשכח סוגיא דהכהן דאיסורא קאמר וכ"ל לתרץ דלהכי לא קאמר טריפה דאפילו רבי יוסי הגלילי לא חשיב ניתוק כיון דלא ניתק כל מה שבלעו דבלעו [כולל] נמי קדשים שיצאו חוץ למחילתן ואהכי לא קאי לכלב תשליכון ואע"פ כן מצאתי בספר אחד לאו דנבילה וטריפה איכא ביניהו אבל תימה לי אמאי לא קאמר לקמן שכחה ופאה איכא ביניהו ופליאה גדולה מאד דשבק לקמן שכחה ופאה דאיכא ביניהו ולקמן בגילה וכ"ל דמעיקרא בני ליתר דנבילה איכא ביניהו וכיון דאשכחן מילתא אחריתי דאיכא ביניהו איכא למימר דלתרוייהו מכפרת על לקמן שכחה ופאה לרבי יוסי הגלילי דלא הזכיר ניתוק בדבריו מכפר אע"ג דלאו ניתוק גמור הוא ושמעיה ר' עקיבא דסבירא ליה כל לאו שכתב עשה אחריו אע"ג דלאו ניתוק הוא לתקן אחריו הלאו לאחר שעבר עליו עולה מכפרת עליו ותנא לקמן שכחה ופאה והוא הדין לגבילה וקאמר ליה רבי עקיבא בלקמן שכחה ופאה מודינא לך דלדידי סבירא לי דהוי ניתוק גמור לתקן הלאו אחר שעבר עליו דסבירא לי כרבי ישמעאל דאמר פרק הגוזל קמא (ב"ק דף לד.) מצות פאה להפרים מן הקמה לא הפרים מן הקמה כו' עד רבי ישמעאל אומר אם מפרים מן העיסה ומפרש התם דאפילו אע"ל דשיטי קונה הכא חייב משום דכתיב תעזוב ותירא אלמא אפילו אחר שעבר הלאו לגמרי אמר קרא תעזוב ותפסר אם כן הוה ליה ניתוק גמור אבל גבילה לא אבל בתר הכי דקאמר דלכולי עלמא בעי ניתוק גמור אז צריך לומר דלקמן שכחה ופאה איכא ביניהו שאל"כ מאי ביניהו ת"ל דמעיקרא ס"ד דלכולי עלמא תעזוב להכא משמע וניתוק גמור הוא מיהו רבי עקיבא שמעיה לה"ק דאפילו אי לא הוי ניתוק מכפר מדלא הזכיר בהדיא ניתוק לעשה אם כן הוא הדין גבילה: יכול "וכפר על הקדש מטומאת בני ישראל" והיא במתן (ג) היא דבתר מתן דמיס כתובה ושוב אתין ומנין

*) לפנינו בתוספתא איתא בהדיא אלא הכפר עוניתי וכו' ואולי דלפני רבינו לא היה הגי' כן בתוספתא ועי' כרא"ש פ"ח דכריתות דברי רבינו ז"ל אלו ע"ש. **) עי' במד"ר קבלת על פסוק לא תכל עשה יפה בעתו פ"ש היטיב.

תוספות ישנים

פאה על רבי יוחנן דהתם לאחר לין לגו [אלא] זאת ושוב אחרת משמע דכולי עלמא מודו ליה מיהו יש לומר סוגיא דמכות מ"מ בסמוך תעזוב להכא משמע וה"ג משמע בפרק קמא דדאתם הנמה (דף ז:) דלהכא משמע דקאמר שעובר על לקוח שכחה ופאה בכל אחתר ותייב להחזירן דליכא לאמר דלא מייתי אלא בשליקטן לגרך עניים אבל היו נעיר ולא נתכוין לעבור הכא פטיפטא שהיה פטור כדאמרינן בהגוזל (דף קלד:) לעני ולגר תעזוב לוחם ולא לעשרים ולא לעמלים אבל לין נראה לרבי לפרש דכולי עלמא מודו כתעזוב דלהכא משמע א) בסוגיא דמכות ובגלאה דאיכא לאוד דא"ל כוס מודן פלוגתייהו דלא אתיבי כה כלל ולא מוכחא מילתא כלל דבהא פליגי אבל לפי' אחי שפיר דפליגי נמי בלקח שכחה ופאה וכ' ירמיה דנקט בלאו דנבלה לפרושי מילתייהו מקמה דהא דאלו מעיקרא הוא ל"ש ה"ל הוה מני ת"ק למינקט נבלה אלא דלא תביב כי רוכלא: עשרה זהומות בסוגיות. וכן יש נמי לפרושי לקרא דוהתעזוב עליו שבתעזוב עליו שעשה פטעים ועונות ב) עליהם כתוספתא: הלכה כדברי חכמים. מיכן ל"ל מודדי יוה"כ אחילתו מונוקתו ופטעיו

מה

מה א מיי' פ"ל מהל' עכומ"ק יוה"כ הל' ו ופ"ח מהלכות תשובה הלכה ח:

נוטאו/מבנה

מח' תנאים

ב' ב' ג'

סדר הזיגוי

[שם מח:]

[וע"ש תוס' ד"ה ולילקו משום כבר]

רבינו חננאל

נינהו כגון דכתיב ותרם כרמך לא תלקט אלא תעשה. ניתק לעשה לעני ולגר תעזוב אותם האיר"נא. ואמרינן בלאו דנבלה פליגי דכתיב ביה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה ר' יוסי הגלילי סבר לא דמי לרבי אלא ההוא לאו מעליא הוא. ור"ע סבר האי נמי לאו שניתק לעשה הוא דכל תנא בתרא לפטריי קאתי. אביי אבר בתעזוב פליגי ר' עקיבא סבר מעיקרא משמע ואינו לא תעשה שניתק לעשה אלא כגון לא תוחירו מסנו עד בוקר והגותר מסנו וגו' אבל רבי לא. ור' יוסי הגלילי סבר תעזוב השתא משמע כלומר לא תלקם ואם לקחת תעזבוה השתא: ת"ר כיצד עוירתי פשעתי חטאתי כו'. וחכ"א חטאתי עוירתי פשעתי כו'. ואסיקנא אמר רבה בר שמואל אמר רב הלכתא כחכמים. ואע"פ דר' מאיר מפיע ליה קרא והנוא מרבנן דנדרת קניה דרבא ועבר כו' מאיר ואמר כדכתיב בספר אוריתא דמשה הלכתא כחכמים ולא משגחינן להני כלהו דהא איפרקן כולהו

ופשוטין הן: ירושלמי תנא כיצד מתודים אומר עוירתי פשעתי חטאתי כו'. א"ר חנין בראשונה אומרים אנא ה' ש"ם ובשניה אומרים אנא ב' ש"ם ואמר ותתודה עליו את כל עונות בני ישראל דברי ר' מאיר ר' ח"כ "א עונות אלו הזדונות כו' וסתני' בתחוויהו קתני אנא ה' ש"ם. וקיי"ל כסתני' דלגבי ר' לא משגחינן ברבי חייא דא"ר [ביומא מג וכי] ר' לא שנא ר' חייא מנא ליה. ועוד יש לומר כיון *) שאין בתחוסתא אלא עוירתי פשעתי בלא הזכרת אנא ה' ש"ם בתחלה כלל בא ר' חנין

נוטאו

הוכחה דאף טבתות וכפר בגרו על אדון = כפרת דגרים ולא אדון דמים

הגהות הב"ח

(א) נמ' דקמסייע ליה קרא (דמסה) תו"מ וכ"ל מרש"י משמע דל"ג ליה: (ב) רש"י ד"ה ור' יוסי הגלילי כו' דעשה דבתריה מסייעא משמע לא כו' כל"ל ותימה הוא מתוך: (ג) ר"ה וכי תימא כו' והכיון כמתן דמיס היא דבתר:

גליון הש"ס

גמ' גלאו דנבלה. עי"ן תוס' דף ס ע"ב תוס' ד"ה בגת ל"מ דמוסר זמן:

הגהות מהר"ב רגשבורג

(א) גמ' מהו דתימא מסתבר טעמיה דר"מ דקמסייע ליה קרא דמסה. מלת דמסה נמחק וג"כ מרש"י ד"ה דקמסייע וכו' מוכח דלא גרים למסה וכ"כ בשל תלה לפירוש ובשל ש"י: